

De stalker

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De schaduwman
De laatste die sterft
De Kliniek
Profiel M

In de serie met Ava Turner en Luc Callanach:

1 Perfecte resten
2 Perfecte prooi
3 Perfecte dood
4 Perfecte stilte
5 Perfecte misdaad
6 Perfecte moord
7 Perfecte wraak

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

De stalker

Vertaald door Yolande Ligterink

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7135 6

ISBN 978 90 263 7136 3 (e-book)

© 2025 Helen Fields

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Yolande Ligterink

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Watching You*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Magdalena Wasiczek / Arcangel Images

Foto auteur © David Baumber

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Sharon Avery

*Met dank aan het universum, dat ervoor heeft gezorgd
dat onze paden elkaar weer kruisten.*

Lijk 1/8

29 september

De dood droeg geen zwarte mantel toen hij Dale Abnay kwam halen. Hij had geen zeis en hij leidde hem ook niet naar een geruststellend licht. De dood, besepte Dale toen hij aan zijn voeten werd meegesleept, zodat de bladeren zich onder zijn kin ophoopten, en het leven uit hem wegebde, was een achterbakse schoft die hem van achteren had beslopen. Het was niet eerlijk. Hij had zich altijd voorgesteld dat hij de dood recht in de ogen zou kijken als hij de kans kreeg op een eerlijk gevecht. Maar de dood was een lafaard met een grote steen en had hem zonder een woord van het leven beroofd. De klootzak.

Na de klap op Dale Abnays hoofd was er in zijn schedel een biologische bom afgegaan en nu stroomde er van alles uit zijn oren en zijn mond. Zijn bewustzijn trok zich door de bloedbanen in zijn hersenen terug naar een geheim plekje in zijn geheugen, dat veel leek op zijn jongensslaapkamer. Dat was de enige plek op de wereld waarvan hij had gehouden en waar hij zich echt veilig had gevoeld, totdat zijn vader ervandoor was gegaan met zijn tante. Daarna was het kamertje een toevluchts-

oord geworden, waar hij kon ontsnappen aan zijn moeder, die afwisselend had gehuild en gegild en haar zus had uitgescholden voor dingen waar Dale nog nooit van had gehoord. Hij had er op school problemen mee gekregen toen hij die woorden had geroepen tegen een meisje van zijn klas.

Een rode mist drong zijn jongensslaapkamer binnen. De wind die de mist naar hem toe joeg hilde als honden die in gevecht waren met een vos en bracht de stank mee van maden die een karkas verslonden. Dale deed de deur van zijn kamer op slot en verstopte zich onder het bed. Hij paste er niet meer zo goed onder; zijn voeten staken onder het voeteneind uit en zijn rug raakte de lattenbodem. Maar het belangrijkste was dat zijn schrift er nog lag.

In dat schrift stonden de overpeinzingen van een jongen in de prepuberteit, die maar twee wensen had: een carrière als profvoetballer en met Kerstmis alle nieuwe computerspellen. Een tijdlang had hij ook een hond gewild, tot een oudere buurvrouw een hond uit het asiel had gehaald. Dale had elke dag gezien hoe ze het vieze mormel uitliet en onhandig bukde om met zwarte plastic zakjes de poep op te rapen, waarna ze onder het lopen met het stomende zakje zwaaide. Toen had hij zijn wensenlijstje bijgesteld. Hij was ook nooit goed genoeg geweest om in het schoolvoetbalteam te komen. Maar als volwassene had hij wel alle spellen kunnen kopen die hij wilde.

De kamer schokte. Dales hoofd kwam zo hard in aanraking met de lattenbodem dat zijn oren suisden en er verscheen een scheur in de vloer. Dat moest een aardbeving zijn. Stel je voor, een aardbeving in Schotland! Dat had hij nog nooit meegeemaakt. Dale trok de spreij over de zijkant van het bed omlaag om zich af te schermen voor de verwoesting. Hij was zich er vaag van bewust dat er iets heel ergs gebeurde, maar wilde per

se verder lezen in zijn schrift. Dat was een beter idee. Waarom zou hij zich druk maken om dingen waar hij toch niets aan kon doen? Dat was een van de favoriete gezegden van zijn moeder geweest, zo iets in elk geval. Dit was de eerste keer dat het van toepassing was op zijn eigen situatie en hij kwam tot de conclusie dat hij dat maar niets vond.

Dale sloeg het schrift open, wreef in zijn ogen, deed het weer dicht, wachtte een paar seconden en opende het weer. Weg waren de dromen van een jongen op wiens schoolrapport vaak had gestaan dat hij moeite had zich te concentreren en brutaal was tegen de leerkrachten. Weg waren de poppetjes die hij in de rechterbenedenhoek had getekend, zodat ze leken te bewegen als hij met zijn duim langs de bladeren ritste. Weg was de lijst van vrienden. Weg was de speciale naam die hij steeds weer had opgeschreven: Lucy Ogunode.

Hij was gek geweest op Lucy. Ze was tegelijk met hem op school gekomen en was er nog steeds geweest toen zijn schooltijd er op zijn achttiende op zat. Ze had nooit een lelijk gezicht getrokken als een leraar haar vroeg naast hem te gaan zitten en had hem nooit uitgescholden, zoals de andere kinderen. Lucy was lief en mooi en haar glimlach was een lichtpuntje geweest in zijn donkere kindertijd. Opeens was dat voorbij geweest en als hij daaraan dacht, werd hij rood van schaamte en kreeg hij pijn in zijn buik, dus hij besloot het uit zijn hoofd te zetten.

Dale zocht naar een pen of een potlood. Er had er altijd wel een onder zijn bed gelegen om 's avonds laat nog iets te schrijven of te tekenen als hij wakker werd en gedroomd had. Maar vandaag kon hij er geen vinden. Het enige wat hij tegenkwam toen hij de donkere hoeken aftastte, waren bladeren en twijgen. Dat kon niet kloppen, want zijn moeder zou hem er ongenadig van langs geven als er viezigheid in zijn slaapkamer lag

en hij mocht er onder geen voorwaarde op zijn buitenschoenen rondlopen.

In zijn hoofd probeerden twee draden verbinding te maken. Het was bijna gelukt toen het licht in de kamer uitging. Dale wist niet eens waar dat licht vandaan was gekomen, want de gordijnen zaten dicht en hij had niet echt een plafond gezien. Maar nu was het pikkedonker aan de andere kant van de beddensprei. Toch kon hij nog steeds de bladzijden van zijn schrift zien. Hij beseftte dat ze werden verlicht door een zaklamp die achter hem lag. Hij had hem eerder niet opgemerkt, maar hij gaf net genoeg licht om iets te kunnen zien, zodat hij niet in elkaar hoefde te kruipen en alleen maar kon afwachten.

Hij keek weer naar het schrift en vond het jammer dat hij Lucy's naam niet nog een keer kon opschrijven. De bladzijden stonden nu allemaal vol met dikke zwarte woorden. Ze maakten elke goede gedachte die hij daar had opgeschreven onleesbaar en veranderden de bladzijden stuk voor stuk in een bodemloos gat. Dale haalde zijn vingers van het papier, want hij was er zeker van dat ze zouden verdwijnen als ze dat zwarte grafiet aanraakten, en dat hij er dan meteen in zou worden gezogen.

Hij zorgde ervoor alleen de hoeken van het papier aan te raken toen hij verder bladerde, tot hij werd afgeleid door gedruppel en zijn hand onwillekeurig over het papier streek. Zijn vingers werden echter niet zwart, maar groen. Ze kregen de donkerst denkbare mostint en hij voelde een structuur als – hij moest er even over nadenken en dat ging pijnlijk langzaam – als het spul dat zijn moeder gebruikte bij het bloemschikken. Een blok dat uit elkaar viel als je er te hard in kneep... Oasis. Dat was het. Hij wreef met zijn vieze vingers over de vloer, maar de vlekken gingen er niet af, dus hij probeerde het nog eens. Dit

keer bewoog er iets. Zijn mond viel open toen hij zag dat de huid losliet alsof hij met zijn vingers over een kaasrasp was gegaan. Het had pijn moeten doen, maar hij voelde niets. Dat was op zichzelf fijn, maar hij beseftte dat hij helemaal niets meer voelde. Helemaal niets. Dale kneep zichzelf. Toen beet hij met zijn boventanden in zijn onderlip. Hij stompte tegen zijn been.

‘Niets,’ fluisterde hij.

Er vielen nog meer druppels op zijn hoofd; er kwam een heleboel nattigheid door het dekbed, de lakens en de matras. Het water was slijmerig en ijskoud en het rook naar modder en wormen. Tot op dat moment had hij er nooit over nagedacht hoe wormen roken, maar zijn schrift werd nat en dat was niet goed, want het was het enige waaraan hij zich nog kon vastklampen en als hij het losliet, als hij het kwijtraakte, was alles afgelopen, dat wist hij heel goed.

Lucy's naam was weer op de bladzijden verschenen, maar hij was niet meer versierd met hartjes of bloemen, zoals vroeger. De letters begonnen door te lopen en lieten grijze sporen na op het papier. Hij liet het schrift vallen toen hij tot zijn schrik de geur van rook opving en er vlammen uit de rug kwamen. Dat was echt gebeurd, wist hij nog. Het was geen hallucinatie en dat was goed – meer dan goed – want het betekende dat er nog een kans was dat hij niet gek werd. Misschien werd hij door het vuur wakker uit deze nachtmerrie en kwam de werkelijkheid terug.

Hij kon natuurlijk helemaal niet meer in dit schrift lezen, omdat hij het in de echte wereld had verbrand. Hij had eerst geprobeerd het doormidden te scheuren en toen dat niet was gelukt, had hij het boos in de open haard gegooid, er aanstekerbenzine over gegoten en genoten van het fikkie. Lucy had alles kapotgemaakt. Hij had haar jaren van een afstand aanbe-

den, omdat hij wist dat hij onder de heersende pikorde nooit bij haar zou kunnen zijn. Maar toen ze eenmaal van school waren, had hij weer contact gelegd en zijn best gedaan om vriendschap met haar te sluiten en haar voor zich te winnen. Uiteindelijk had hij de moed gevonden om haar mee uit te vragen. Daar had hij helemaal niets voor teruggekregen. Alleen een nietszeggende, beleefde afwijzing, wat hij erger had gevonden dan als ze hem een mep in zijn gezicht had gegeven, tegen hem had gezegd dat ze lesbisch was of had verklaard dat ze Jezus had gevonden en het klooster inging. Maar ze had hem helemaal niets gegeven en het was verbijsterend dat iets wat je niet had zo belangrijk kon zijn.

Hij had het daarna natuurlijk bij andere vrouwen geprobeerd, maar geen van hen was goed genoeg geweest om haar naam in zijn schrift te zetten. Net zo snel als het vlam had gevat, werd het schrift door het vuur verslonden. De as vormde een losse, opwarrelende waas in het langzaam wegstervende licht van de zaklamp.

Dale had problemen met vrouwen. Ze waren te goed of niet goed genoeg. Hij had ergens gehoord – was het in een film of op de tv? – dat hij juist de minder knappe vrouwen zou moeten benaderen, omdat die dankbaarder waren voor de aandacht en hem dus sneller de dingen zouden laten doen waarover hij droomde. Die logica stond hem enorm tegen. Waarom zou hij zo jong al genoeg moeten nemen met vrouwen die geen volmaakt lijf en een alledaags gezicht hadden? Waarom zagen mooie vrouwen met trotse, grote borsten en een smalle taille hem niet staan, terwijl ze in de video's die hij hier onder het bed bekeek, in de kleine uurtjes als zijn moeder lag te slapen en hem niet kon betrappen, achter elke man aan zaten?

De zaklamp flikkerde een paar keer. Dale schudde ermee om

nog wat stroom aan de batterijen te onttrekken, maar het hielp niet. Uiteindelijk was er niets meer dan duisternis. Dale probeerde te roepen, maar de druppels spetterden op zijn tong en waren zo zuur dat hij moest kokhalzen. Het water kwam nu van alle kanten. Hij wilde iets zeggen, een paar laatste woorden, maar zijn tong was een onbruikbare, logge lap vlees. En drukte het bed harder tegen zijn rug of verbeelde hij zich dat? Hij had er spijt van dat hij niet altijd aardig was geweest, maar hij had onlangs plannen gemaakt om het evenwicht te herstellen. Hij had meer gewild. Hij had eraan gewerkt om een beter mens te worden. Nu was het te laat.

Hij probeerde op zijn zij te rollen en zijn knieën naar zijn borst te trekken om enige troost te vinden in de foetushouding, maar er hadden zich steeds meer bladeren om zijn lichaam heen opgehoopt, die als een natte deken op hem drukten. In zijn mond lag de smaak van de dood. In zijn laatste seconden deed zijn bewustzijn de slaapkamerdeur open, zodat hij zag waar hij zich werkelijk bevond. Hij had nog net genoeg tijd om zich af te vragen of Lucy Ogunode, waar ze zich ook mocht bevinden, zou horen van zijn dood. En of het haar iets zou kunnen schelen.

Toen Dale een paar te lange en te korte minuten later de wereld verliet, keken vijf meisjes huilend toe.

Lijk 2/8

5 mei

Brigadier Lively van het Team Zware Misdrijven zat in een kerk en hoopte dat hij niet spontaan in brand zou vliegen, want hij had tientallen jaren aan iedereen die het horen wilde verkondigd wat hij van het geloof vond. Maar er waren dagen dat het werk een hoge tol eiste en de laatste tijd had het hem te veel mensen gekost om wie hij gaf. Vandaar dit bezoek. Hij was nog niet tot een echt gebed gekomen toen zijn telefoon 'Black Hole Sun' begon te spelen, wat betekende dat hij gebeld werd door het bureau.

'Godsamme,' mopperde Lively. 'Krijgt een man dan nooit een moment rust?' Hij nam op. 'Ik hoop dat het belangrijk is.'

'Dat ligt er maar aan wat je belangrijk noemt,' zei brigadier Christie Salter. Ondanks het leeftijdsverschil – Lively was in de vijftig en Salter in de dertig – hadden ze dezelfde rang, maar hij had Christie alles geleerd wat ze wist en herinnerde haar daar voortdurend aan, wat ze stiekem prachtig vond.

'Dan heb ik de loterij gewonnen, of Schotland hoort tegenwoordig bij de Bahama's en we hebben allemaal het recht om

daarnaartoe te verhuizen als we met pensioen gaan.’ Lively liep de begraafplaats op, geërgerd omdat hij was gestoord in zijn vrije tijd. Er stonden hier grafstenen van voormalige collega’s en daar had hij even naartoe gewild. Om zijn disrespect te betuigen, zoals hij het noemde. Dode vrienden wilden geen respect, ze wilden dat je terugdacht aan de momenten waarop ze op hun best waren.

‘Je zou je gaan vervelen met al dat geld en op het strand zou je verbranden. Bovendien hebben we je hier nodig nu we mensen tekortkomen. Ik hoopte eigenlijk dat je naar het Sint Columba-ziekenhuis zou kunnen gaan. Er is een dakloze man gevonden met meerdere steekwonden. De ambulance is met sirene en zwaailichten onderweg om hem op de operatietafel te krijgen.’

‘Meerdere steekwonden, en hij leeft nog?’ Lively ging sneller lopen.

‘Dat komt waarschijnlijk door de vele lagen kleding die hij droeg. Daardoor is het mes niet diep gekomen. Evengoed moet het een heftige aanval zijn geweest. Zo te zien is het afgelopen nacht gebeurd. Hij is vanmorgen door een bewaker gevonden tegen het hek van een parkeerplaats bij een bedrijventerrein in Bankside.’

‘Goed, ik ben onderweg. Maar waarom trek ik weer aan het kortste eind, waarom ga je niet zelf?’

‘Ik ben op weg naar Jupiter Artland,’ zei Salter. ‘Iemand die zijn hond uitliet heeft menselijke resten gevonden. Ik heb nog niet veel details, alleen dat de patholoog er niet blij mee is.’

‘Kan een patholoog blij zijn dan?’

Daar reageerde Salter niet op. ‘Ga er zo snel mogelijk naartoe, wil je? Ik weet niet of de man het overleeft en niemand heeft nog iets zinnigs uit hem weten te krijgen.’

‘Ik ben er over tien minuten,’ zei Lively. ‘Zorg ervoor dat ik

word verwacht. Ik zal zien of ik hem kan spreken voordat ze hem onder verdoving brengen. Pittig voor je eerste week terug, hè?’

‘Dit is Edinburgh,’ zei Salter effen. ‘Ik had niet anders verwacht.’

Het nieuwe Sint Columba-ziekenhuis had een architectonische ramp moeten zijn, maar in Schotland wisten ze dat ze een landschap in zijn waarde moesten laten. Het enige waar niet fatsoenlijk voor was gezorgd was parkeerruimte en dat was geheel volgens de traditie in Edinburgh. Lively deed dus niet eens moeite om de parkeerplaats voor bezoekers op te rijden; hij zette zijn auto op een grasveldje en haalde zijn identificatie tevoorschijn voordat de bewaker hem kon aanspreken.

‘Politie,’ zei hij. ‘Ik heb haast.’

‘Er staat een bord,’ protesteerde de bewaker.

Lively draaide zijn hoofd ernaartoe om het te lezen.

‘Ja, maar daar staat alleen dat ik niet op het gras mag lopen. Ik ben erop gereden. Dat is iets heel anders.’

‘Dat grasveld is nog maar net aangelegd. Ik krijg de wind van voren.’ De bewaker boog zijn hoofd.

Lively zuchtte, haalde zijn sleutels uit zijn zak en gooide die naar de bewaker. ‘Goed dan, ik wil je geen problemen bezorgen. Je mag hem gerust voor me verplaatsen. Ik haal de sleutels wel weer bij je op als ik klaar ben. Waar is de Spoedeisende Hulp?’

De bewaker wees hem mismoedig de weg. Lively keek op zijn horloge en probeerde een stukje te rennen om de verloren tijd in te halen, maar bedacht zich. Als hij niet oppaste, kwam hij de Spoedeisende Hulp binnen op een brancard, terwijl iemand hem hartmassage gaf. Het werd echt tijd om die extra pondjes – kilo’s, fluisterde een kwaadaardig stemmetje

in zijn hoofd – kwijt te raken, maar dat nam hij zichzelf al heel lang voor.

Het ziekenhuis was gebouwd in neogotische stijl en had uit een andere eeuw kunnen stammen met zijn torentjes, zandsteenblokken, talloze ramen en beeldhouwwerk waarvan zelfs de meest stoïcijnse steenhouwer tranen in de ogen zou krijgen. De paar stappen van buiten naar binnen vormden een ware tijdreis. Vanbinnen had dit een medische instelling op een andere planeet kunnen zijn met zijn vier verdiepingen hoge atrium, verlichting die automatisch aan- en uitging als je langsliep en de reeks balkons met dure banken en weelderige beplanting met eigen sproei-installatie, die de aarde net vochtig hield. Het rook er naar dennennaalden en nootmuskaat en uit verborgen luidsprekers klonk het gefluit van vogels en gezoem van bijen. Lively voelde de somberheid van het politiebureau naar de achtergrond verdwijnen toen hij zo snel mogelijk de man ging zoeken die hopelijk nog steeds vocht voor zijn leven.

Men wees hem een deur waar gewone mensen niet doorheen mochten en via een lange witte gang kwam hij terecht in een ruimte waar hij schoenhoezen en een operatieschort kreeg en handschoenen aantrok. Hij bedacht dat er eigenlijk helemaal niet veel verschil was tussen een moderne plaats delict en een operatiekamer.

‘Dokter Hall, de anesthesist, is al voorbereidingen aan het treffen en de chirurg is onderweg,’ kreeg hij te horen. ‘Ze heeft u toestemming gegeven om met hem te praten, maar u hebt maar een minuutje. De patiënt is er erg aan toe. En raak niets aan, want u bent niet gedesinfecteerd.’

Lively ging door een automatische deur naar binnen. Door een raam aan zijn linkerkant zag hij een team van acht mensen

de operatie voorbereiden: ze legden instrumenten klaar, stelden lampen bij, bonden schorten vast en verbonden monitors. Een scherp contrast hiermee vormde de patiënt op de brancard voor hem. Hij leek ergens in de veertig en had een dikke bos samengeklit, roodbruin haar en de onvermijdelijke littekens op zijn armen en gezicht van iemand die langdurig dakloos is geweest. Te oordelen naar de kleur van zijn wangen had hij net zo goed dood kunnen zijn en zijn ademhaling klonk als een verstopte fluit.

Toen Lively naast zijn hoofd ging staan om even met hem te praten kwam door de andere deur een vrouw binnen. Er lag een opgewekte glimlach op haar gezicht en ze straalde absolute rust uit.

‘Dank je wel allemaal, ik hoop dat we van start kunnen. We hebben bezoek, dus laten we hem de ruimte geven om zijn werk te doen.’ Ze knikte naar Lively en hij glimlachte onwillekeurig terug.

‘Brigadier Lively,’ zei hij.

‘Ik ben Beth Waterfall, traumachirurg. Ik ben bang dat u niet lang de tijd hebt. Ga uw gang, maar probeer de patiënt niet te veel van streek te maken. Ik begrijp dat hij sinds hij is binnengebracht steeds het bewustzijn verliest.’

De ogen van de patiënt gingen open. Hij keek naar de anesthesist en toen naar Lively en de chirurg.

‘Nee, nee, nee.’ Hij schudde zijn hoofd, maaide met zijn armen en probeerde de slangen eruit te trekken. ‘Help. Help me alsjeblieft.’ Hij sprak onduidelijk en het speeksel vloog uit zijn mond.

‘Hij heeft tachycardie, acidose en een te laag hemoglobinegehalte,’ zei dokter Hall. ‘We verspillen tijd.’

Beth Waterfall schudde haar hoofd. ‘We moeten het bloeden

stoppen. Brigadier, u hebt maar een paar seconden.' Waterfall schoof een masker voor haar gezicht en ging bij de blote buik van de patiënt staan, waarin drie messteken het verband rood kleurden.

Lively aarzelde niet. Hij bracht zijn gezicht boven dat van de man en probeerde oogcontact te maken.

'Meneer, ik ben van de politie. Kunt u me iets vertellen over degene die u heeft neergestoken?'

'Ben je gek of zo?' mompelde de man. 'Ik ga hier dood. Laat me gaan!'

'Alles wat u zich kunt herinneren kan helpen,' zei Lively.

'De bloeddruk valt weg!' zei dokter Hall met enige stemverheffing.

'Hij bloedt al te lang. Verdoof hem nu meteen,' zei Waterfall. 'Tien seconden, brigadier.'

Lively boog zich nog dichter over het heftig bewegende hoofd van de man. 'Zeg iets. Wat dan ook.'

Terwijl het verdovende middel in zijn aderen stroomde, greep de man met verrassende kracht Lively's hand. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar toen rolden zijn ogen weg en viel zijn hoofd opzij.

'De patiënt is klaar,' zei de anesthesist. 'De bloeddruk zit op de ondergrens en zijn hartslag is zwak. Als ik hem lang onder verdoving houd, is er een goede kans dat hij niet meer wakker wordt.'

'Sorry brigadier, maar u moet hier weg,' zei Waterfall. 'U kunt wachten in het café, dan kom ik u daar naderhand wel opzoeken als dat helpt.'

'We hebben een date,' zei Lively.

'O, u wilt geen date met een chirurg,' zei ze toen een assistent haar een vel papier gaf dat ze meteen begon te lezen. 'We zijn

workaholics die op de gekste uren aan de slag moeten, als we thuiskomen stinken we naar bloed en al onze verhalen draaien om lichaamsvloeistoffen. Verdomme, er loopt al uren bloed in zijn buik. Geef wat meer O-negatief en maak je klaar voor afzuiging.'

'Zo te horen zijn we soulmates.' Lively glimlachte naar Waterfall, maar die liep de operatiekamer al in en zag het niet. 'Ik wacht op u.'